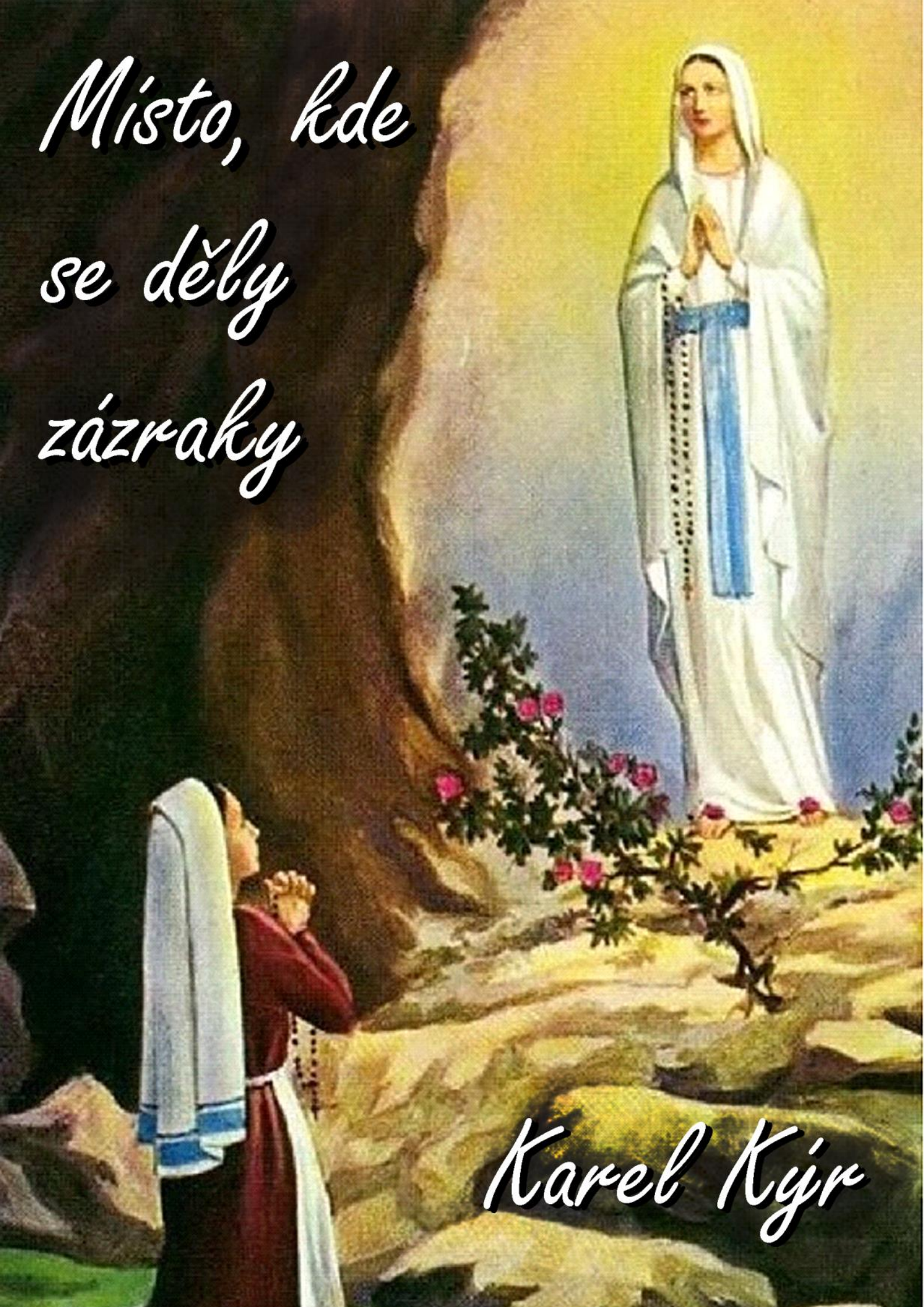

Místo, kde
se děly
zázraky

Karel Kyr

Karel Kyr

**MÍSTO, KDE SE DĚLY
ZÁZRAKY**

Copyright

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-63-5 (epub)

978-80-87856-64-2 (mobi)

978-80-87856-65-9 (pdf)

PRVNÍ ČÁST

Motto: „Existují dva způsoby, jak se dívat na svět – jako když nic není zázrak, nebo jako když je zázrak všechno.“

A. Einstein

Místo předmluvy: O zázračných uzdraveních a vojácích v Lurdech

V roce 1962 byl do vojenské nemocnice ve Veroně přivezen muž středního věku jménem Vittorio Michelli. V hýždí měl velký, bolestivý nádor, který znemožňoval pohyb v levé kyčli. Rentgenové snímky odhalily rozsáhlé poškození pánevních kostí a kyčelního kloubu. Biopsie provedená v květnu prokázala rakovinu vřetenových buněk. Protože operace neměla sebemenší šanci na úspěch, Michellimu znehybnili pánev sádrovým obvazem a převezli ho do oblastního centra na radioterapii. Po čtyřech dnech bez jakéhokoli ozařování byl převezen do vojenské nemocnice v Trente. Tam strávil následujících deset měsíců, aniž se podrobil jakékoli terapii - navzdory pokračujícímu rozpadu kosti, progresivní ztrátě aktivního pohybu v levé noze a celkovému zhoršení zdravotního stavu. Michelli se doslova rozpadal na kousky, nádor se zvětšoval a vyžíral kost a všechny podpůrné struktury, které spojují nohu se zbytkem těla.

V roce 1963, přibližně rok po určení původní diagnózy odvezli přátelé Michelliho do Lurd. V té době byl Michelli naprosto zesláblý a nemohl jít. S pánví v sádrovém obvazu to musela být nesmírně obtížná cesta. Po příjezdu do Lurd ho vykoupali v posvátné vodě. Okamžitě po koupeli se mu vrátila energie, chuť k jídlu a říkal, že cítí proudění po celém těle. Když ho přátelé přivezli zpátky do Trente, stále ještě v sádrovém obvazu, začal přibírat na váze a byl mnohem aktivnější. Asi po měsíci mu lékaři sundali sádrový obvaz, udělali rentgenové snímky a zjistili, že nádor je menší. Nádor se pomalu zmenšoval, až nakonec zmizel úplně. Během dalších rentgenových vyšetření se zjistilo něco naprosto neočekávaného: zničená kost začala růst a nakonec se

úplně obnovila. Dva měsíce po návratu z Lurd šel Vittorio Michelli na procházku. Jeho lékaři říkají:

„Došlo k pozoruhodné rekonstrukci kyčelní kosti a dutiny. Rentgenové snímky z let 1964, 1965, 1968 a 1969 jednoznačně potvrzují, že došlo k neočekávané kostní rekonstrukci, neprosto neznámé v análech světového lékařství. Za pětáctýřicet let, které jsme strávili studiem rakovinných nádorů všech druhů kostních struktur, jsme se nikdy nesetkali s jedinou spontánní rekonstrukcí kosti tohoto druhu. Hledali jsme vysvětlení tohoto uzdravení, ale žádné jsme nenašli. Michelli se nepodrobil žádné speciální terapii a netrpěl žádnou přidruženou infekcí, která by mohla ovlivnit vývoj rakoviny. Naprosto zničená kost se úplně zrekonstruovala bez jakéhokoli chirurgického zákroku. Levá noha, která byla úplně nehybná, se uzdravila, prognóza je nepopiratelná, a pacient žije. Devět let po návratu z Lurd se pacient těší výbornému zdraví.“

Tento případ byl v roce 1970 prohlášen Mezinárodní lékařskou komisí z Lurd (CMIL) za zázrak a v roce 1976 byl oficiálně uznán také katolickou církví. Mezinárodní komise z Lurd tvoří asi 25 členů ze západní Evropy a Anglie, mezi nimiž jsou specialisté z oboru ortopedie, chirurgie, psychiatrie, radiologie, dermatologie, oftalmologie, pediatrie, kardiologie, onkologie a neurologie. Skoro polovina členů vyučuje na lékařských fakultách. Komise se schází každoročně v Paříži, kde revidují jednotlivé případy. Rigorózní pozornost se věnuje veškeré lékařské dokumentaci, včetně laboratorních nálezů. Jsou vyřazovány případy, u kterých byl zjištěn nějaký identifikovaný fyzický zásah, který mohl vyvolat příznivou reakci. Za kritickou se považuje také náhlost a úplnost uzdravení a všechny doplňující podrobnosti případu. Komise si také klade tuto otázku:

„Je uzdravení pacienta v rozporu s očekáváním vědy a je vědecky nevysvětlitelné?“

Prohlásit uzdravení za zázračné není snadné ani pro katolickou církev. Kardinál Lambertini, který se později stal papežem Benediktem XIV., stanovil již v roce 1735 pět pravidel, která dodnes slouží jako kritéria:

1. Nemoc musí být vážná, nevyлéčitelná a nesmí reagovat na léčení.
2. Nemoc, která zmizela, nesměla dosáhnout stádia, v něm by zmizela sama od sebe.
3. Pacientovi nesměly být předepisovány žádné léky, a pokud nějaké dostal, musely mít minimální účinek. (Dnes je neobvyklé setkat se s případem, který by nebyl léčen; proto se vylučují jen pacienti, kteří podstoupili potenciální léčivou terapii; pokud nelze prokázat, že terapie selhala).
4. Uzdravení musí být náhlé a okamžité. (Toto kritérium bylo rozšířeno, takže dnes zahrnuje i případy uzdravení, k nimž došlo během několika dní.)
5. Uzdravení musí být úplné.

Podívejme se ještě na jeden případ zázračného uzdravení, který byl potvrzen Mezinárodní lékařskou komisí z Lurd v roce 1982. Delizii Cirolliové, dívce z malé sicilské vesnice na svazích Etny, bylo dvanáct let, když přišla k lékaři s oteklým kolenem. Rentgenový snímek ukázal změnu kostní struktury a Delizia byla poslána na univerzitní ortopedickou kliniku v Catanii. Provedená biosepsie konstatovala kostní metastáze neuroblastomu. Chirurg navrhl amputaci, ale rodiče kategoricky odmítli. Chirurg tedy doporučil radioterapii, ale to Dezilii tak rozrušilo, že jí rodiče museli odvést domů, aniž se podrobila jakémukoli léčení. K dalšímu vyšetření došlo na univerzitě v Turínu, ale ani tam nebyla Delizii předepsána žádná terapie. Nakonec Deliziina učitelka poradila rodičům, aby ji vzali do Lurd. Místní obyvatelé uspořádali sbírku, aby měla dívka na cestu. Přijela tam s matkou v srpnu 1976. Čtyři dny navštěvovala obřady, modlila se v jeskyni a koupala se v posvátné vodě. Nicméně její zdravotní stav se nezlepšil a další rentgenové snímky ukázaly pokračující růst nádoru. Deziliin stav se rychle zhoršoval a její rodina se začala připravovat na pohřeb. Vesničané se mezitím horečně modlili k Panně Marii lurdské a matka Delizii nepřestávala podávat vodu z Lurd.

Pět dní před vánočními svátky řekla Delizia rodičům, že chce vstát z postele a jít ven. Vyšla z domu bez bolesti, ale nemohla jít daleko, protože byla velmi zesláblá. V té době vážila 22 kilogramů. Nicméně otok kolena zmizel a její celkový stav se normalizoval.

V červenci následujícího roku se vrátila do Lurd a šla před lékařskou komisí. Další vyšetření neodhalilo žádné známky nádoru. Určit přesnou diagnózu bylo obtížné. Vzorky tkáně použité při původní biopsii byly předány eminentním francouzským histologům, ale jejich názory se lišily. Někteří tvrdili, že šlo o nerozlišený neuroblastom, zatímco jiní se přikláněli k názoru, že šlo o Ewingův sarkom. Závěr mezinárodní komise z Lurd zněl:

„Delizino uzdravení bylo v každém případě pozoruhodné. V té době bylo zaznamenáno jen velmi málo případů spontánní remise neuroblastomu, ale nikdy k remisi nedošlo u pacientů starších pěti let a spontánní remise Evingova sarkomu nebyla zaznamenána nikdy.“

O dnešních Lurdech mnoho lidí mluví jako o místě, které je plné extrémů. V chrámovém komplexu cítíte koncentraci nesmírné lidské bolesti, ale hned za jeho hradbami najdeme ulice plné obchodů s různými kýči. Od sošek Panny Marie se šroubovací hlavičkou na lurdskou vodu až po měděné pánve s reliéfem zjevení. Ale mnozí lidé jsou skutečně přesvědčeni o tom, že jim pomohou pamětní mince z automatu nebo plastové lampičky. Jsou přece z Lurd... Před Jeskyní zjevení na břehu řeky Gavy postávají stovky lidí a další tisíce proudí jeskyní a dotýkají se chladných kamenných stěn uhlazených od lidských dlaní. Václav Kuplík v časopise A report (12/2005) napsal:

„Chtějí si vyprosít milost u Panny Marie. Naplánovali si svůj život, jenže osud byl jiný. Ted' zoufale prosí o boží milost. Kéž si z Lurd odnesou přesvědčení, že každý lidský život, byť konfrontovaný s nesměrnou bolestí a někdy i lidským zlem, má smysl. Lurdy totiž dávají naději i sílu vyrovnat se s osudem a naučit se žít se svým údělem. Sílu nepřestat věřit ve smysl života.“

Od roku 1958 navštěvují poutě v Lurdech i vojáci, naše armáda jezdí do Lurd od roku 1992. Ve svém archivu mám informace z roku 2005, kdy se poslední májový víkend roku 2005 sjelo do Lurd šestnáct a půl tisíce vojáků ze třiatřiceti zemí celého světa na 47. mezinárodní vojenskou pout' (Pelerinage Militaire International). Byla tu i početná česká výprava. Sto devadesát příslušníků české armády, kterým cestu a ubytování zabezpečila Volareza, se zúčastnilo v čele s vlajkonoši a mladými hudebníky z roudnické vojenské konzervatoře všech fází oficiálního programu.

Václav Kuplík: „ Na první pohled se může zdát, že je to vlastně další extrém, když se do Lurd sjíždějí armády. Jenže to nejsou vojáci, kdo ve světě vyvolává nepokoj a války. Bránit vskutku ušlechtilé hodnoty vyžaduje vybojovat nejdříve vnitřní zápas ve víru, ve spravedlivou myšlenku. A tady prostředím slavného poutního místa dělá zázraky. Dává vojákům -vesměs mladým chlapcům a děvčatům- naději v život bez válek a v přátelství. S přátelstvím lidí bez rozdílů barvy pleti a uniformy se tu v průběhu vojenské pouti setkáme na každém kroku.“

Čeští vojáci se na 47. Pelerinage Militaire International zúčastnili -mimo společného programu - slavnostního zahájení, několikakilometrového „průvodu světla“ se zapálenými svícemi v ulicích města, mezinárodní bohoslužby před centrální Růžencovou bazilikou a slavnostního zakončení celé této obrovské slavnosti- vydali na Křížovou cestu nad městem, u Jeskyně zjevení zažehli obrovitou svíci s nápisem ARMÁDA ČESKÉ REPUBLIKY a v kapli sv. Jana Maria Vianey měli vlastní českou mši celebrouvanou hlavním kaplanem AČR pplk. Tomášem Holubem za asistence několika dalších kaplanů. Václav Kuplík ve výše zmíněném časopise píše:

„Na tuto bohoslužbu přišla i hlavní představitelka české delegace -náměstkyně ministra obrany pro personalistiku Jaroslava Příbylová, zástupce armády generálmajor Josef Sedlák, přidělenec obrany při velvyslanectví ČR ve Francii brigádní generál J. Bečvář s chotí a jako soukromá osoba (na dovolené) i náš velvyslanec ve Francii Pavel Fischer s manželkou a dětmi.“

Velvyslanec po pouti řekl: „Jsem tady poprvé, ale duchovní síla tohoto místa mně na Lurdy nedá nikdy zapomenout. Děkuji našim vojákům za skvělé vystupování na této krásné akci, která svým významem a duchovním rozměrem přerůstá Lurdy i celou Francii.“

A náměstkyně ministra obrany J. Příbylová před odjezdem z Lurd prohlásila: „Jsem potřetí na tomto velkém setkání vojenské mládeže z celého světa. Naše výprava je letos téměř jednou tak početná jako loni. Cítím opravdovou hrdost na naše vojáky, kteří byli skvělí a důstojně reprezentovali svoji armádu i zemi.“

Padla zmínka o zázracích. ThDr. Karel Lev Řehák v knize „Máj Panny Marie Lurské“ (Praha 1888) píše:

„Nepřátelům Panny Marie a neznabohům, kteří popírají, že by Bůh posud zázraky činil, ba jen činiti mohl, dávám tuto na uvážení: V knize Lourdes ind seine Wunder von Dr Hense, strana 129-133 stojí psáno, že v Paříži již před lety uložil jistý katolík francouzský E. Artus, jakožto obhájce lurdských

zázraků, 15 000 franků pro toho, kdo by dokázal, že v Lurdech zázraky se nedějí. Tyto peníze jsou uloženy u pana M. Turqueta v Paříži, rue de Hanovre č. 6...”

Dlužno dodat, že nikdo nic nedokázal a peníze si také nevyzvedl.

Ale jako to všechno začalo?

Seznámení s místem a „hrdinkou“ příběhu

V době, o které bude řeč, byly Lurdy nepatrným městečkem v jihozápadní Francii, které těsně přiléhalo k úpatí věnce vysokých hor-Pyrenejí, které tvoří přirozenou hranici mezi Francií a Španělskem. Nad městem vyčnívala mohutná skalní hradba, korunovaná starobylým hradem. Kolem městečka a hradu šplouchaly modré vlny řeky Gave de Pau.

Nedaleko města, na jeho západní straně, vystupovala -jakoby z řeky Gave- příkrá pustá skála, které tu říkali Roches Messabielle, což bychom mohli přeložit jako Stará skála. V této skále byla od přírody vyhloubená prostranná jeskyně, přes tři a půl metrů vysoká a stejně hluboká. Strop byl hladký, sklenutý a v pozadí se skláněl až k zemi. Uvnitř byla jeskyně po své pravé straně asi přes metr padesát od přírody vyhloubena v podobě prodlouženého O. Tento druhý obloukovitý výklenek byl uvnitř opět oddělen a tvořil třetí jeskyňku, která byla pro předcházející dvě oknem, přicházelo tudy světlo.

Roku 1858 byl ve skalní puklině, pod druhým otvorem, zakořeněn keř plané růže, který své větve rozprostíral otvorem přední jeskyně až po skále dolů.

V Lurdech žila roku 1858 zchudlá rodina Soubirousová. Otec byl mlynářským, s malým kapitálem si pronajal malý mlýn. Protože slušné výděvky se hned neobjevily, a nedostatek financí nedovoloval pokračovat, musel pronajatý mlýn opustit. Snad se na tom také podepsala jeho láska k alkoholu a kartám. A nejen to, přišel i o svůj nevelký majeteček. Žil se svou rodinou v chudobě, z výtěžku příležitostné denní mzdy.

Se svou manželkou Luisou se musel starat o čtyři děti, z nichž nejstarší se jmenovala Bernadetta, tou dobou jí bylo již čtrnáct let. Protože se Bernadetta narodila jako příliš slabé dítě a navíc její matka těžce onemocněla, byla dána na vychování k příbuzným do horské vesnice zvané Bartrés, kde strávila nejútlejší dětství. Protože dívka trpěla záduchou, její příbuzní ji nezatěžovali žádnou namáhavou prací, ale přikázali jí jen pást ovce na horských lukách.

Bernadetta se nenaučila číst ani psát jako ostatní děti v Lurdech, nedostalo se jí ani základního náboženského vzdělání. Ve čtrnácti letech nebyla ani jednou u svatého přijímání. Neuměla nic jiného než se modlit růženec, který se ale modlila stále a na všech místech, tak, jak to v těchto krajinách s velkou horlivostí dělali i jiní zbožní lidé. Zábavou při pasení jí byly kamínky, květiny a milované ovečky.

Taková to byla dívka, kterou si vyšší moc vybrala, aby se zasloužila o Lurdy. Z náboženství víme, že Bůh povolal od stáda muže, aby byli vůdci jeho vyvolaného národa, jako například Mojžíše a Davida. Bernadetta si svoje

vyvolení nevysloužila učeností, krásou, bohatstvím... Ale asi proto, že byla prostá, bezelstná, nad míru poslušná, pobožná a ve svém jednání svrchovaně skromná. I když Bernadetta ve čtrnácti letech nebyla dosud u svatého přijímání, žila velmi bohabojně a ve všem si uchovala nevinnost srdce. Její mladší sestra vypravovala, že byla od ní často kárána, že se málo modlí, že je prchlivá a lehkomyšlná.

Co se týče Bernadettina zevnějšku, vypadala ve svých čtrnácti letech, když ji rodiče vzali domů, aby jí mohli poskytnout více náboženské vzdělání a usnadnit jí přípravu ke svatému přijímání, sotva jako jedenáctiletá, nanejvýš dvanáctiletá. Byla malé postavy, štíhlá, vyhublá, nad své družky nevynikala. Měla černé vlasy, jemné, hnědé oči, plné prostoty a nevinnosti.

První zjevení

Psal se 11. únor 1858. Matka dovolila Bernadettě, aby se svou mladší sestrou Marií a malou sousedkou Johannou, vyšly za město nasbírat trochu suchého dříví. A sice na okraji řeky Gave při Mesabiellské skále, kde bylo chudým dovoleno sbírat suché haluze a třísky, které řeka vyplavila na kameny.

Bylo pošmourno a chladno. Proto dívky vyšly tepleji oblečeny, Bernadetta si musela díky svému chatrnému zdraví, na příkaz své matky, přes svoje chudinké a záplatované vlněné šaty přehodit vlněnou plachetku, zvanou kapulet, kterou si zahalovaly hlavu tamější selky. Přikrývala ji nejen hlavu, ale i krk a splývala po ramenech dolů. Na nohou měla punčochy, obě dívky měly jen dřeváky na bosých nohou.

Bylo kolem jedenácti dopoledne, když dívky opustily město. Marie a Johanna byly čilejší, zdravější a tak Bernadettu předběhly, přeskočily bosky strouhu, tehdy skoro vyschlou. Když si obouvaly dřeváky, zavolaly na Bernadettu:

„Dej si pozor, voda je studená!“

Na Bernadettu nečekaly, ale spěchaly k místu, kde spatřily velké množství naplaveného chraští. Když Bernadetta uslyšela, že je voda studená, zarazila se. Vzpomněla si na svoje chatrné zdraví, váhala, zda má následovat obě děvčata. Pak se rozhodla. Opřela se o velký kámen a začala si stahovat punčochy. Najednou byla ze své činnosti vyrušena zvukem prudkého vichru. Ale před tím - i když se nad krajinou vznášely husté mraky - se nepohnula ani větvička. Pozvedla hlavu a rozhlédla se kolem. Topoly na okraji strouhy, kde se zouvala, stály tiše, listí se ani nezachvělo.

„Spletla jsem se,“ řekla si tiše Bernadetta. „Asi se mně něco zdálo.“

Opět se shýbla, aby si sundala punčochy. Ale podivný šum se ozval znovu, zdálo se jí, že se táhne k jeskyni, a tam se ztrácí. Podívala se tím směrem a spatřila neobyčejně krásné zjevení. Chtěla vykřiknout, ale nemohla ze sebe vypravit ani hlásku. Zděšená tím, co spatřila, padla na kolena. Ve výklenku jeskyně uviděla, jak se později prokázalo, Pannu Marii, zářící tak velkým nadzemským jasem a krásou, že nic pozemského se k tomu nedalo přirovnat. Zjevení bylo střední postavy, spanilé a mladistvé, na první pohled kolem dvaceti let staré. Neznámá měla jasně bílé roucho, dlouhé, přepásané blankytnou vlající stužkou, která splývala až k zemi. Zdálo se, že její nohy se dotýkají lehce růžového keře, Bernadetta měla dojem, že jí na každé noze vykvétá růže zlatého lesku. Ruce měla na prsou sepjaté k modlitbě a držela v nich růženec ze sněhobílých perel, které k sobě pojil zlatý řetízek - perly končily křížkem barvy zlatých růží. Rty Panny Marie se nepohybovaly, jen se

usmívala, mlčela, podlouhlý obličej byl neobyčejně krásný, zračila se v něm velebnost, nevinnost, dobrotivost, mír a vážnost. Její modré oči zářily neskonalou láskou a dobrotou.

Když měla Bernadetta toto zjevení, bylo poledne, a v celém okolí právě zvonili k „Andělu Páně“. Klečela na kolenou... Udivená a šťastná Bernadetta pozorovala, že vznešená Bohorodička, o které tehdy nevěděla, že je to ona, se kní rukama i hlavou naklonila, usmívala se a zdálo se, že ji blahosklonně pozdravuje.

Vystrašená Bernadetta se chtěla na svou obranu pokřižovat, protože nevěděla, co zjevení znamená, ale ruka jí upadla zpět. Jakoby ochromena. Avšak v témže okamžiku vzala zázračná paní růženec, který ji visel na předloktí pravé ruky, udělala s jeho zlatým křížkem velký kříž, sladce se na dívku usmívala, jako by chtěla říci: Dělej to, co já!

Nyní již ruka Bernadettu poslouchala. Dívka udělala nábožně znamení kříže, vyndala růženec, probírala se s ním a modlila se. Tak vytrvala bez pohnutí, na kolenou, svůj strnulý zrak upřen k nebeské paní, která měla také sepjaté ruce a mezi svými prsty propouštěla kuličky růžence. Pak paní Bernadettě pokynula, aby se kní přiblížila, ale ta se bála jen pohnout a vytrvale klečela na modlitbách. Když se Bernadetta domodlila růženec a dokončila ho slovy „Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,“ zjevení nebeské královny zmizelo. Bernadetta viděla holou skálu, tak jako dříve, rozkvetlý keř a své kamarádky slyšela hovořit jako předtím.

Její družky zatím sbíraly dříví, nic z toho, co se událo, neviděly. Sestra se po ní jednou ohlédla, uviděla ji bledou, se strnulýma očima, všimla si pohybů jejích rukou a těla mezi modlitbou.

„Podívej se!“ řekla Johanně, „Bernadetta se modlí.“

„Co je to za nápad, přijít a modlit se,“ řekla Johanna. „Když se může modlit dost v kostele.“

„Nech ji,“ řekla Marie, „stejně neumí nic jiného, než se modlit.“

Pak si již více Bernadetty nevsímaly, ale aby se zahřály, při práci laškovaly a poskakovaly tak dlouho, až se Bernadetta domodlila růženec.

Když zjevení zmizelo, Bernadetta opět přišla k sobě a spěchala přes potok ke svým družkám a zeptala se pohnutým hlasem: „Nic jste neviděly?“

„Ne,“ odpověděly dívky.

Bernadetta se odmlčela, nechtěla nic říci o tom, co viděla, ale při cestě k domovu na naléhavé otázky dívek jim řekla vše, co spatřila. Ale musely se zapřísáhnout, že o tom nikomu nepoví. Ale Marie doma všechno řekla své matce. Ta tomu nevěřila a řekla Bernadettě:

„Jsou to jen tvoje bláznivé výmysly. Zakazuji ti chodit k jeskyni, co když to jsou nějaké ďábelské úklady?“

Zákaz Bernadettu velmi rmoutil, a když se večer modlila „Maria bez poskvrny hříchu počatá, oroduj za nás!“, dala se do hlasitého pláče.

Nevzdělaná, ale dobrá Bernadetta tehdy ještě neměla ani tušení o tom, že ta krásná paní, kterou spatřila v jeskyni v nebeské záři, je Bohorodička. Od té chvíle neměla větší přání, než aby mohla tu krásnou paní, na kterou s takovou rozkoší pohlížela, ještě jednou vidět.

Přišla-li potom kdykoliv později řeč na některou krásnou paní v Lurdech, a ptal-li se jí někdo, zda se té, kterou v jeskyni viděla, podobá, usmála se a řekla:

„Podobná jí není žádná, protože paní, kterou jsem viděla v jeskyni je tak krásná, že se to nedá vyjádřit slovy.“

Druhé zjevení

Matka tedy zakázala Bernadettě se jen k jeskyni přiblížit. A ta se neodvažovala cokoli činit proti vůli své matky. Ale její sestra Marie a sousedka Johanna, ale i jiné děti, které slyšely od Bernadetty o podivuhodném zjevení, nepřestaly škemrat na matce Bernadetty, aby jí přece jen dovolila k jeskyni jít, ke které ji to vši mocí táhlo, a aby ji tam samy mohly doprovodit. V neděli 14. února (1858) paní Soubirousová konečně spojeným prosbám dětí podlehla a Bernadettě dovolila jít ke skále. Dívky se v poledne sebraly a vydaly se na cestu k jeskyni.

Po cestě dostaly strach, zda snad není zázračné zjevení nějakým příznakem s ďábelským osidlem. Proto se zastavily v kostele, kde si nabraly do lahvičky svěcenou vodu. Protože byly lépe vycvičeny v náboženství než bývalá pastýřka Bernadetta, poučovaly ji, aby zjevení, jestli se ještě jednou ukáže, pokropila touto svěcenou vodou a řekla: „Jsi-li od Boha, přístup blíže, jsi-li od ďábla, ustup!“ Bernadetta jim slíbila, že se zachová podle jejich rady, ale ve svém srdci byla přesvědčena, že tak nebeské zjevení nemůže být od ďábla.

Společnost dětí přišla ke skále před jeskyni. Ale nic nápadného zde nebylo vidět.

„Poklekněme a pomodleme se růženec,“ řekla Bernadetta.

Děti poklekly a začaly se modlit růženec. Sotva se začaly modlit, Bernadettin obličej se změnil, oči se jí zaleskly a jako šťastím okouzlené se obrátily k otvoru po pravé straně jeskyně. Překrásná paní tu opět stála, tak jako před třemi dny, usmívala se a mezi prsty jí klouzal krásný a bílý růženec.

„Podívejte se!“ zvolala Bernadetta. „Krásná paní je zde!“

Dívky se ohlížely, nic neviděly, ale vidouc obličej Bernadetty tak nebesky změněný, ani v nejmenších nepochybovaly, že má nebeské vidění.

„Podívejte se,“ dodala Bernadetta, „usmívá se a pozdravuje!“

Jedna z dívek vložila lahvičku se svěcenou vodou Bernadettě do ruky, ta si dodala odvahy, vstala se země, vícekrát stříkla svěcenou vodou proti tajuplné paní a zvolala:

„Jsi-li od Boha, přístup blíže!“

Ale její průvodkyně nic nezaslechly, ba ani na ní nepozorovaly, že by mluvila. Svěcená voda nejdříve zasáhla růžový keř a pak i nohy paní. Při Bernadettiných slovech se svatá Panna k ní shýbla s nevýslovnou laskavostí a

přiblížila se až k okraji skály. Zdálo se, že se usmívá nad tou dětskou opatrností se svěcenou vodou a při vyslovení božího jména její obličej zazářil ještě více.

Podle instrukcí dívek by měla Bernadetta říci také druhou část oslovení a sice: „Jsi-li od ďábla, odstup!“ Ale tato slova se jí zdála vůči zázračné paní urážkou, takže je nemohla ani vyslovit. Byla si jista, že to, co vidí, nemůže být ďáblovým dílem.

„Podívejte se, přece!“ řekla Bernadetta. „Když na ní stříkám svěcenou vodu, dívá se k nebi a sklání se ke mně. Cožpak ji nevidíte? Je zde...dívá se na nás...usmívá se...otáčí hlavu...podívejte se na její nohy...její stužka se vznáší ve vzduchu...podívejte se, má kolem ruky ovinutý růženec...ó, jak je krásná! Teď bere růženec do ruky a dělá znamení kříže.“

Bernadetta opět poklekla, udělala veliký kříž a vytrvala bez pohnutí na modlitbě. Klečíc se sepjatýma rukama, s růžencem mezi prsty, bledá s bezbarvými rty, se strnulým pohledem obráceným vzhůru a tělem hluboce nakloněným, jako by ji vzhůru táhla nějaká vyšší moc, připomínala sochu vymodelovanou z vosku a představujíc některou světici. Ale přesto se v tomto stavu usmívala, její obličej zářil a po tvářích jí kanuly slzy.

Když dokončila růžencovou modlitbu, zjevení zmizelo jako poprvé. Naplněna nevýslovnou rozkoší a s dojatým srdcem se Bernadetta vrátila se svými družkami domů. Ty se ale bály. Neviděly sice nadpřirozené zjevení, patrně ho ale pozorovaly na změnách, které se udály s Bernadettou. Proto jí řekly při zpáteční cestě:

„Bernadetto, bojíme se, že by se nám mohlo něco zlého přihodit, proto se na to místo nikdy nevrátíme.“

Než bylo dívkám povoleno jít k jeskyni, musely slíbit, že se vrátí domů do odpoledních služeb božích. Když se tedy vrátily a vypravovaly o podivných věcech u jeskyně, roznesla se o tom rychle zpráva po celém městě. Byla totiž neděle, a protože bylo pěkné počasí, k nešporám se dostavilo mnoho lidí. Po odpoledních bohoslužbách si mnozí vyšli na procházku do přírody. Začali se hloučkovat a živě diskutovat o tom, co se mohlo u jeskyně přihodit. Mnozí rychle uvěřili, jiní se tomu posmívali, druzí tím pohrdali.

Sami rodiče Bernadetty, i když o upřímnosti svého dítěte nepochybovali, nevěřili, že by se jejich dcera stala prostředníkem nějakých nadpřirozených zjevení. Připisovali to dívčině fantazii. Byli přesvědčeni, že se dívka v mysli zabývala natolik nadpřirozenými zjeveními, že je nakonec považovala za skutečné.

Přišli mnozí, zeptat se Bernadetty co viděla a slyšela, ale nepozorovali na ní žádnou nejistotu, žádné rozpaky. Její odpovědi zněly věrohodně, jasně a celé její vzezření bylo takové, že každý, kdo ji pozoroval, si musel říci: Tomu dítěti se opravdu muselo něco neobyčejného přihodit, protože v jeho pohledu, řeči a vzezření není klam. Ale nikdo nedokázal s určitostí říci, co neobyčejného se jí asi muselo stát.

Protože dne 17. února byl slaven popelec, který nám na oči staví dojemným způsobem pomíjivost všeho pozemského, napadlo některé, že ono zjevení v jeskyni, které se Bernadettě nepředstavilo, je ubohá duše z očiště, která chce prosit o modlitby a svaté mše, aby mohla vejít do věčného království. Mnohým se tato domněnka zamlouvala i díky tomu, že zjevení mělo bílé roucho. Zamlouvalo se to zvláště dvěma ženám, paní Miletové a dívce Antonii Peyretové z Bratrstva mariánských dětí, které si umínily, že Bernadettu při nejbližší příležitosti k jeskyni doprovodí.